

Праведна душа

Съ продънени отдолу желъз-
ни царвули и тѣжни очи свети
Пантелей Пѣтнѣкъ спрѣ на пра-
га. Дѣдо Господь тѣкмо вече-
ряше. Надъ трапезата му грѣ-
ше слънцето голѣмо и червено.
Света Богородица разчупваше
една топла пита, а две ангел-
чета съ сини очи носѣха пани-
цитѣ. Дѣдо Господь остави лъ-
жицата на трапезата и се обър-
на къмъ вратата.

— Добре дошелъ, пѣтнѣко!
Уморенъ ли си много? Седни и
разкажи, да видиме, добри вести
ли носишъ отъ грѣховния свѣтъ.

Свети Пантелей сне отъ ра-
мо торбата, опрѣ дрѣновата си
тояжка на стената и погледна
къмъ крилатитѣ момчета съ си-
нитѣ очи. Едното ангелче бър-
же се затече за копанята, друго-
то донесе ибрика. Светията за-
претна ржави, оп-
лакна чернитѣ си
рѣде, изтри ги съ
една бѣла мека
кърпа и седна.

— Яжъ, похап-
ни си! — покани

го дѣдо Господь.

Гостенинътъ отчупи единъ къ-
шей хлѣбъ, сложи го въ устата
си и едвамъ го преглътна. Спрѣ
се и се загледа къмъ слънцето.
Предъ очитѣ му взе да се мер-
желѣ една мѣничка мравка.
Тая мравка светията настигна
по каменистата пѣтека, която
води къмъ виделото кладенче.
Отиваше бедната слѣпа мрав-
ка да си омие очитѣ на виде-
лото кладенче за да прогледне
и види слънцето. Ако не бѣше
ясъгледаль, той щѣше да я нас-
тѣпи съ желъзния си царвуль.

— Защо не вечеряшъ? — по-
пита го света Богородица.

Свети Пантелей мълчеше. Бо-
жията майка повторно го запиташе:

— Защо не вечеряшъ? Не
чувашъ ли?

— Не чувамъ, майко! Оглу-
шахъ долу отъ то-
поветѣ.

— Какво става
тамъ? — поглед-
на го дѣдо Го-
сподь.

— Страшенъ

